

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 18 kwietnia 2011 r.

DOLiS/DEC-311/11

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.) art. 12 pkt 2 i art. 22 i art. 43 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wniosku Pana M.W., o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 25 stycznia 2011 r. (znak: DOLiS/DEC-45/11/3167/11/3170/11) umarzającą postępowanie w sprawie przetwarzania jego danych osobowych przez Proboszcza Parafii [...] ([...]),

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych w dniu [...] października 2010 r. wpłynęła skarga Pana M.W., zwanego dalej również Skarżącym, na przetwarzanie jego danych osobowych przez Proboszcza Parafii [...] ([...]), zwanego dalej Proboszczem Parafii.

Skarżący zarzucił Proboszczowi Parafii, iż mimo złożenia przez niego oświadczenia o wystąpieniu z Kościoła Katolickiego nie została o tym fakcie zamieszczona stosowna adnotacja w księdze chrztu. Skarżący wniósł do Generalnego Inspektora o cyt.: „(...) wydanie decyzji administracyjnej zobowiązującej ks. D.M., administratora moich danych osobowych w rozumieniu art. 7 ust. 4 Ustawy o ochronie danych osobowych, do sprostowania moich nieaktualnych danych osobowych na podstawie art. 32 ust. 1 pkt 6, przechowywanych w kościele pod adresem [...] (...)”.

Z materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie wynika, że:

- 1) Skarżący skierował do Proboszcza Parafii pismo, którym zwrócił się o cyt.: „dokonanie adnotacji przy informacji o moim chrzcie o treści »Dnia [...] września 2010 r. formalnym

aktem wystąpił z Kościoła katolickiego». (...) Oczekuję w ciągu 14 dni na odpis aktu chrztu ze stwierdzeniem zgodności z Księgą Chrztów, co pozwoli uniknąć skargi do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych lub do sądu. Informuję także, że rezygnuję z »czasu do namysłu« gdyż decyzję już podjąłem a pozbawienie mnie praw przysługujących katolikom jest dla mnie oczywiste”.

- 2) Pismem z dnia [...] września 2010 r., Proboszcz Parafii poinformował Skarżącego, iż cyt.: „w odpowiedzi na Pana Pismo (brak miejsca nadania, brak daty), otrzymane [...]. 09. 2010 r., informuję, że Papieska Rada do spraw tekstów Prawnych, dnia 13. 03. 2006 r., opublikowała list okólny z wyjaśnieniami odnośnie do aktu formalnego wystąpienia z Kościoła katolickiego. Dla ułatwienia jednolitego stosowania powyższych wskazań, Konferencja Episkopatu Polski wydała 27. 09. 2008 r. (345. Zebranie Plenarne KEP) – »Zasady postępowania w sprawie formalnego aktu wystąpienia z Kościoła«”.
- 3) W toku prowadzonego postępowania do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęły ponadto wyjaśnienia Proboszcza Parafii, w których podniósł, iż cyt.: „(...) Skarżący nie należy do parafii [...] i według mojej wiedzy nie została wszczęta procedura w sprawie wystąpienia z Kościoła Katolickiego zgodnie z »Zasadami postępowania w sprawie formalnego aktu wystąpienia z Kościoła « z dn. 27. 09. 2008 r., wydanymi przez Konferencję Episkopatu Polski, w związku z powyższym nie mogę spełnić prośby Skarżącego, gdyż nie zastosował się on do procedury w przywołanych wyżej Zasadach ”.

W tym stanie faktycznym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wydał decyzję administracyjną z dnia 25 stycznia 2011 r. (DOLiS/DEC-45/11/3167/11/3170/11), mocą której umorzył postępowanie w sprawie.

W ustawowym terminie Pan M.W. złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej ww. decyzją.

W uzasadnieniu wniosku Skarżący podniósł, iż cyt.: „Generalny Inspektor uznał, że »w związku z treścią przepisu art. 43 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych, w niniejszej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie może prowadzić postępowania wyjaśniającego ukierunkowanego na wydanie merytorycznej decyzji administracyjnej ani przeprowadzać czynności kontrolnych« (...) Należy więc zbadać genezę znaków »i 3« w art. 43 ust. 2 ustawy. Rządowy projekt ustawy z 3 października 1996 roku (druk 1928) w art. 36 ust. 3 zawierał ograniczenie kompetencji Generalnego Inspektora tylko wobec danych »objętych tajemnicą państwową ze względu na obronność i bezpieczeństwo państwa oraz porządek i bezpieczeństwo publiczne«. Poprawka odbierająca kompetencje wobec kościołów pojawiła się w 1997 roku, prawdopodobnie w wyniku lobbingu przedstawicieli Konferencji Episkopatu Polski u Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji, upoważnionego przez Prezesa Rady Ministrów do reprezentowania stanowiska Rządu. W wyniku tego istniały dwa warianty ówczesnego artykułu 44, określającego ograniczenia kompetencji tworzonego urzędu (...) Wariant I odbierał kompetencje wobec kościołów zaś wariant II je utrzymywał. (...) Poprawka odbierająca Generalnemu Inspektorowi kompetencje wobec kościołów została (...) odrzucona dwukrotnie. Wbrew oczywistym faktom Poseł Jerzy Ciemniowski ogłosił, że komisje przyjęły wariant I. Komisje sejmowe odrzuciły go dwa razy zaś projekt ustawy o ochronie danych osobowych został sfalszowany przez posła

Jerzego Ciemnińskiego podczas pierwszego czytania. Z tych powodów wnoszę o wydanie w mojej sprawie decyzji administracyjnej zgodnie z art. 12 pkt 2 Ustawy”.

Po powtórным rozpatrzeniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przeanalizowaniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonej decyzji Generalnego Inspektora z dnia 25 stycznia 2011 r. (DOLiS/DEC-45/11/3167/11/3170/11), jest prawidłowe, a podnoszone we wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy zarzuty nie uzasadniają konieczności jego zmiany.

W niniejszej sprawie Skarżący przedmiotem swojej skargi uczynił zarzut niezgodnego z prawem przetwarzania jego danych osobowych przez Proboszcza Parafii. Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych działając zatem na podstawie i w granicach kompetencji przewidzianych ustawą z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), zwaną dalej ustawą, przeprowadził postępowanie wyjaśniające w przedmiotowej sprawie.

Mając na uwadze okoliczności sprawy oraz zarzuty podniesione przez Skarżącego we wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy, wskazać należy, iż akty prawne nabywają moc obowiązującą wraz z dniem ich wejścia w życie i obowiązują do momentu ich uchylecia. Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wydając zaskarżoną przez Skarżącego decyzję administracyjną opierał się na obowiązujących przepisach prawa. Do czasu zatem kiedy nie zostanie wydany inny akt normatywny uchylający ustawę tak długo będzie ona obowiązywała w porządku prawnym a Generalny Inspektor będzie wydawał na podstawie przepisów ustawy rozstrzygnięcia w prowadzonych przez siebie postępowaniach administracyjnych.

Przepis art. 43 ust. 2 ustawy stanowi, że w odniesieniu do zbiorów, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 3, oraz zbiorów, o których mowa w ust. 1 pkt 1a, przetwarzanych przez Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencję Wywiadu, Służbę Kontrwywiadu Wojskowego, Służbę Wywiadu Wojskowego oraz Centralne Biuro Antykorupcyjne, Generalnemu Inspektorowi nie przysługują uprawnienia określone w art. 12 pkt 2, art. 14 pkt 1 i 3 – 5 oraz art. 15 – 18. Artykuł 43 ust. 1 pkt 3 stanowi zaś, iż z obowiązku rejestracji zbioru danych zwolnieni są administratorzy danych dotyczących osób należących do kościoła lub innego związku wyznaniowego, o uregulowanej sytuacji prawnej, przetwarzanych na potrzeby tego kościoła lub związku wyznaniowego. Generalny Inspektor ma zatem w stosunku do powyższych instytucji prawo kontroli zgodności przetwarzania danych z przepisami o ochronie danych osobowych, nie ma jednak prawa wydawania decyzji administracyjnych ani rozpatrywania skarg w sprawach wykonania przez nie przepisów o ochronie danych osobowych.

Kościół Rzymsko – Katolicki niewątpliwie należy do instytucji o uregulowanej sytuacji prawnej bowiem jest instytucją, której funkcjonowanie zostało unormowane w Konstytucji RP, w umowie międzynarodowej jaką jest Konkordat oraz w ustawach, nad którymi umowa międzynarodowa ma pierwszeństwo.

W szczególności wskazać należy na przepisy Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. Nr. 78, poz. 483 ze zm.), która w art. 25 stanowi, iż Kościoły i inne związki wyznaniowe są równouprawnione (art. 25 ust. 1). Władze publiczne w Rzeczypospolitej Polskiej zachowują bezstronność w sprawach przekonań religijnych, światopoglądowych i filozoficznych, zapewniając swobodę ich wyrażania w życiu publicznym (art. 25 ust 2). Stosunki między państwem

a kościołami i innymi związkami wyznaniowymi są kształtowane na zasadach poszanowania ich autonomii oraz wzajemnej niezależności każdego w swoim zakresie, jak również współdziałania dla dobra człowieka i dobra wspólnego (art. 25 ust. 3). Stosunki między Rzeczypospolitą Polską a Kościołem Katolickim określają umowa międzynarodowa zawarta ze Stolicą Apostolską i ustawy (art. 25 ust. 4). Stosunki między Rzeczypospolitą Polską a innymi kościołami oraz związkami wyznaniowymi określają ustawy uchwalone na podstawie umów zawartych przez Radę Ministrów z ich właściwymi przedstawicielami (art. 25 ust. 5).

Ustawa z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 1989 r. Nr 29, poz. 154 ze zm.) w przepisie art. 2 stanowi natomiast, iż Kościół rządzi się w swych sprawach własnym prawem, swobodnie wykonuje władzę duchowną i jurysdykcyjną oraz zarządza swoimi sprawami. Ustawa niniejsza określa zasady stosunku Państwa do Kościoła, w tym jego sytuację prawną i majątkową (art. 3 ust 1). W sprawach odnoszących się do Kościoła, nie uregulowanych niniejszą ustawą, stosuje się powszechnie obowiązujące przepisy prawa, o ile nie są sprzeczne z wynikającymi z niej zasadami (art. 3 ust. 2). Analiza powołanych powyżej przepisów prawa wskazuje, iż Kościół Katolicki oraz inne związki wyznaniowe o uregulowanej sytuacji prawnej w zakresie swojej działalności są niezależne i przy wykonywaniu władzy duchowej posługują się swoim wewnętrznym prawem.

W związku z treścią przepisu art. 43 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych w niniejszej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie może prowadzić postępowania wyjaśniającego ukierunkowanego na wydanie merytorycznej decyzji administracyjnej ani przeprowadzać czynności kontrolnych, z wyłączeniem prawa żądania złożenia pisemnych lub ustnych wyjaśnień oraz zwywania i przesłuchiwania osób w zakresie niezbędnym do ustalenia stanu faktycznego.

Stosownie do postanowień art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), zwanej dalej Kpa, gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe, organ administracji wydaje decyzję o umorzeniu postępowania.

Analiza przepisu art. 105 § 1 Kpa wskazuje, iż postępowanie administracyjne nie może toczyć się w sytuacji, gdy w jego toku przestał istnieć jego przedmiot, bądź też przedmiot ten nie istniał już przed wszczęciem postępowania. W doktrynie podkreśla się w szczególności, że przedmiot postępowania wiąże się ze stosowaniem przez organ publiczny przepisów materialnego prawa administracyjnego i przyjmuje się, że bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego, o której stanowi art. 105 § 1 Kpa ma miejsce, gdy brak jest któregoś elementów materialnego stosunku prawnego (B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, C.H.Beck, Warszawa 2000, s. 428).

Reasumując, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych na podstawie dokonanych ustaleń stwierdził brak swojej kognicji do wydania merytorycznej decyzji administracyjnej w sprawie, co tym samym determinuje zasadność uznania, iż spełnione zostały przesłanki umorzenia postępowania przewidziane przepisem art. 105 § 1 Kpa.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak na wstępie.

Decyzja niniejsza jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych i w zw. z art. 13 § 2, art. 53 § 1 i art. 54 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).